

יח:

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

מסורת הש"ס

(א) שבת ע"ה; (ב) פ"ר פסיוס
למלות לו שטר, (ג) (ב"ב מ"ח;
מ"ט, (ד) (ב"ק ע"ג; (ה) (א"ב
כ"א), (ו) (ק"ר, ט"ש"ד); (ז) נ"י כ"א,
(ח) ויבאן כחכר דני וילא מתמוס
אחא ואמון פסיו כחא דאי
כני שחקי אי נמי מגו כחמוס
עדים הוא אי נמי הוא דכחאי
אחא ויבאן פסיוס וילא דמאי חית
דקמחא אחי טי הלך און
ואמון כחא פסיוס למסון
בגלותא אלא כחאמרים כן
כפסיוס.

תורה אור השלם

1. אם און בידך הרחיקו
ואל תשכן באהליך עולה
אויב יא יד

גליון הש"ס

גמ' זאת אומרת הבחשה.
ע"ן שיטה מקובלת ככ"מ דף
קכ ע"א ד"ה אר"י זאת
אומרת בשם רבי סעדי' גאון:

מוסף רש"י

הרובא בעוף החסכת

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

ויואמר רב ששם גרסי: אעולה לא חסמי. וכי אמרי חמננו אין נאמריס
להרשיע את עמנו: על פסוקי דספרא. שעל הלוה ליתן שכר הסופר
ופועמים שאין לו ונתנו המלוה וחסר וגובהו ממנו בשעת פרעון
ומעבד השטר עליו: ספר שאינו מונה. תורה נביאים וכתובים:

מונה. מן טעיות שבו: **עדים.** החתומים
 בשטר ואמרו אמונה היו דברנו אין
 הלוהו כלום אלא כתבנו לו לכשישטר
 ילוה לו זה שיעבד לו נכסיו מעשיו
 אם ילוה אפילו לאחר זמן דלאו מוקדם
 יהיו לערער שלא כדין: **מודע.** כיו
 דבריו. אם שטר מכר הוא ואמר
 עדים החתומים בן המוכר ומכר
 מודעא בפנינו והראנו אוגוסו והכרתו
 בו: **אין נאמנין.** דלא חתם עליה
 עדים לכתוב את השטר כדי להליל
 האטם מאוגוסו. אמונה לא ניתן
 להכתב דעולה רשע ויז אחרו חתמנו
 משוי לנפשיהו רשעים ואין אדם נאמן
 לשם עצמו רשע: **תנאי.** כיו דבריו.
 על תנאי מכרה לו שיעשה לו כך וכן
 ולא ראיתי קיים על תנאו וזה אמר
 לו קיים לו ואינו מכר: **מודעא ואמונה.**
 טעמא מאי קאמר מר אין נאמנין:
דקא עקרי ליה לשטרא. צעדוהו זה
 ואלא חמי על פה ומרע עקרה הכא
 נמי כו: **או דלמא.** הא לא שטרא אמת
 דתנאי הוא דמדיהו הס ששטר אמת
 אלא שתנאי היה ציניסו חו עדות
 אחרת היא שטרא ממילא מיעקר
 לאחר זמן ביום שלא קייסו תנאו כומו:
 כי **אטו לקמן.** אקמות שטריהם
 מעידים שתנאי היו דבריהם: **אמר'**
 להו וילו קיימו טנאיכו. **דנעליס:**
 וחוסו דלנא. אם יעכב שוב העקרה
 חרוביו בשטרע מעליה לא מספדי.
 ויחזיקו חרוביהו לך רב

[illegible]

כלל תמיד: **אמר** רב ששת זאת אימרת הבחשה תחלת הומה
עד שער אומנה הוא אם יש עדים פירוש דשטר אומנה הוא הלך אחר
יום כלומר הלך אחר השטר שמודה הלוה שכתבו כלתאם התם
ועתה הומה ו"ל דזאת אומרת האמר אכל הדיא פליג:

[illegible]

אם און בירד הרחיקתו זה שטר פסים ושטר אמת. דלמי שמע
לשון און דמיקרא היו שקר ואל משכן בלהלך עולה זה שטר
פרוע שמה הוא עולה אכל מיקרא הוה אמת: זמן רב דמשה ליה
אמשיט דפרא. ועי' אומה שהיה אישתי ליה שהוא פעם אחת

הכלק לא קרי ליה עולה ומ"ד שער פרוע היה לו לחמר אלל אין לפרס דמשום שהייתו אפשיטי דספרא קרי ליה עולה דמה פסע: **אמר** רבי נחמן עדים שאמר אפנה חיו דברינו אין נאמרים. ע"כ בלוי כתב ידן יואל ממוקם אחר אפי"ד כל כתב ידן יואל ממוקם אחר פשיטא דהכי פריך לעיל יעוד דמר בר רב אשי קאמר דלון נאמרים משום דלא ניתן לחכב ולי נכתבצח ידן יואל ממוקם אחר אפי"ד יתרון לכתב פשיטא דלון נאמרים וקשה דלמאי לא מהייתו נמניו דהא רב נחמן גוסיא איח ליה לעיל מגו לפסול השער דקאמר חי אחו לקמן לדינא דהאמרין להו ידן קיימו שטרין וחזו לדינא מהייתו לומר פרוע בנמו דמוקין וכ"ש עדים דלמיני לאורועי שטרא דלמחר במי שמת (נ"ב דף קה.) ויחיד ר' דהיינו טעמא דמודעא והיאל ומידעא ששטר נכתב ומכר בהכלתו שוב לא אחי על פה ומרע לשטרא אפי"ד נמנו ולא דמי לאטסיס וקטנים דמתינתין שאין מודים שהיה כשר כשר כלל האלו סותרין אלו הכלק מתייבא נמנו דלא ש"ך כחו לומר דלא אחי על פה ומרע לשטרא שפיר אינם מודים שהיה שטר ואמנה נמני נראה דהיינו טעמא דלא מהייתו לרבי נחמן דלא מרעי לשטרא והיאל ומודים ששטר נכתב כדן מדעת הוה דלא מפרס שטרא דלמנה משום דלא ניתן ליכתב אחר מר בר רב אשי דלא לרבי נחמן טעם אמנה ומודעה שניהם נהו והא דלית ליה לרבי נחמן דנאמן לומר פרוע הוא נמנו דמוקין ההם נמי לא מרע לשטרא כלל הכלק מהייתו נמנו ואחי שפיר רבי נחמן כרבינא דר"מ והיה ברייתא דמי שמת (נ"א ס:) דשטר אמנה הוא זה דלית נאמן דבעי לאוקמי כר"מ רבי נחמן מוקי לה לרבי הכל: **אמר** רבנא יתא אהרתי' היא. מ"י לרבי אהר' לא בלוי ולא לעקירת השער אלא תוספת בעלמא שספרים עדותן היאך אדם השתא קיים השער ואינו נעקד שיש יתקיים התנאי הכלק אין כלן יורעתה השטר אלל אין לפרס מילתא

אחרת"י היא לגמרי ולא שייך לעדות ראשונה כמו שאם היו מעדיין
שכחו פרוש שכן נאמרים ד"כ מאי פריך בנמוך אלא אפי' תרי מני
יבואו דתנא מילתא אחרייהו ולא לגמרי תרי נאמנים אפילו בבבלי כבבלי דלא
יבואו ממקום אחר אבל חד לעולם אימא לך דלא מהימן כי היכי דלא
מטיחין לומר פרוש הוא ולך נפול דכשנישט: **ואם** כתב שרן **ויצא**
ומבספקא אחר אין נאמנים. ופירוש עדות דקמני לא שזאמנים עדתין
פסולתים דלא כי תנאי אין נאמנים אלא פסולי עדות הוו או ועתה
ממזדים שהם כשרים וז"ת ומכל מקום אמאי אין נאמנים להימנו
בבבלי דלא נעו ואומרים עדתין אס פסולת' [וכן בכל] שתי מני עדים
המבספקות זו את זו אמאי לא מהימנו בבבלי כמנו דלא בעו פסלי
לקממאי בגולתא ואורי' דכשני עדים לא שייך מני דאין אחד יודע
היא. ואם תקשי לרבי שעת ברייתא דמי שמת (ג"ו) עד דקמני אס לא
עדים ואם לאו אחר השטר אלא אפי' דאין השטר זכיר
[ופסילי הרי] אם ישי השטר אחר עדים אלא אמרני

[illegible]

ב א מ"י פ"ג מהלכות
עדות הלכה ז סמג עשין
קט טוש"ע ח"מ סי' מו פסיף
:ל

כח ב טושי"ע ח"מ סימן ז'
 סעיף א':
כח ג מ"י פ"ו מהלכות ס"ח
 הלכה יב סמג עשין כה
 טושי"ע ח"מ סימן א'
 (וכרח ארבע עור כריש הלכות
 ספר תורה דף סה):
ל ד ה ו ז ח מ"י פ"ב מהל'
 עדות הל' ז ח ט ופ"ו הל'
 ו סמג עשין קט טושי"ע ח"מ
 ס"י מו סעי' א' (ופ"י כט
 סעיף א'):

ל' ט מ"י פ"ח תה"ל ע"ד
הלכה ד' ע"מ ע"ן ק'
טור ח"מ ס"י לח:

תוספות רי"ד

מכונה היא בחיבתה באיר
ורדינו וזכו וחותרה
ומהמלה בעללה בחי
שכילה עולה וכו' ול
שישלה לחיות אלה בעל
לא לקנות כ"י העל
התקוותה ללא לחשוב על
ומדל מלה ש"מ קשט
קאמרה היה אל החפ
זו היא מנוג' ו' לת
ורדוק בני מוכר לחי
מלה לחיות מני שני
לוי הקנות לחיבו
המנה שני בען א"ל
מלה שלא יכול לומר הלו
לדוק לא כ"י דרי
היה רה אל שרשו
בזכות שני ומפי כ' וי
לחיות לחיות אל שני
לחיים שואר ר"י ח
לוי לחיות שמשעת שני
לחיים שמשעת המנה ה
לחיות וסב א"י חלה
לוי לחיות וס' אוקסמ
לחיות לחיים ול שסכ
לחיים רתת וד' א
לחיות הנה נאנן ע' י
מלה אל כ' מצי ח
לוי לחיות ר"י דר
לוי לחיות דקאמר עדים
כח' יצא מקום את
דקאמרה אמר אל המנ
לחיות דאריס אסור אל
שישנה שני שמה שני
לחיות שסכר אל תש
באח"ל עולה: מ"מ [שש]
לחיות ביה דר' א
לחיות העדים שסכר א
לחיות ר"י ואנטי מ
כיון עולה א"י עולה
אל תחיל ארבע שיש ח
לחיות א' ואנטי: אר
אסור לחיות שישה ש
לחיות בח' ביה שני
אל תשכ באח"ל עולה
לחיות שני שני ש
אסור וי' שני שני א
לחיות שני שני שני
משהו לוי שני שני
לחיות לוי עולה
בדמנ וולת ונה שני
לחיות ופרסמיה עולה
אשכסר אסור מליני א
אם חייב לו קצת מן החב
לחיות אמר דלמי ש
לחיות חלוצה דו שפיענ
לחיות לכונו לוי שני
לחיות ל' כחף שפיענ:
במקבעה אסור משימ
אם און ביה חתוקה
לחיות שני שני שני
לחיות אסור עולה ו
לחיות אסור שני שני
מנה א"י כ' ד' אל
לחיות לחיות מנן א' ו
לחיות לחיות שני
לחיות באח"ל עולה:
א':

נחמן עדים שאמר אמונה היה
פלוגי אלא כחבורה לו ולכשיצא
ולא מביעיה אם כתי' יוצא ממ
אמונה ואמרם כתי' הוא אבל א
כתי' שלם כן (שבתור) כשר
מרע לשטרע מרדעא היה דבריו
והוכחו בו אין נאמנים דלא את
נאמנים כתי' תא' ניתן לכחב ו
אגוס היה מסר שטרע לא לפניו
זה חתמו בו כדי להעיל את המע
ברישא דמרדעא נתן לכחב והר
ברישא על הוה לרע לחתום א
כתי' ימא רמחמיני ע' מ'ג' ר

ה' לעולם יכולה נמי לעשות קטניא כדי להמסיד התקוות ואף שאין טינתה כלל למחול לעולם וכו'. (ב) נראה ל' לימר וכו'. (ג) נראה דל'ל ודאי אינה מסירה יא"ב.